

Herinnering aan René. Waterspreeuw.

In de nazomer van 2018 troffen René en ik elkaar regelmatig op het MWC-vlot. Hij gaf meermaals per week instructie aan de jeugdige en volwassen roeiers, roeide zelf veel en ik had net mijn skiffbrevet. Ik had vrijwel nooit in een 2-gezet en René beleefde plezier om met mij in te stappen en te laten wennen aan de twee-zonder. Dat ging best. Met zijn goede basisconditie en mijn overschot aan energie kregen we met de loodzware 'Kleine Burgemeester' aardig de vaart er in.

Zaterdag 1 september was er op de Maas, tussen de Kennedybrug en MWC een onderlinge clubwedstrijd over 1 km. Enthousiast als we waren, schreven we ons in met de Kleine Burgemeester om, zwaar of niet, een scherpe tijd neer te zetten. Bij hoge uitzondering stond er een stevige noordoostenwind. We vlogen uit de startblokken maar tegelijkertijd ook in vliegende vaart richting de jachthaven in plaats van richting MWC. Of het aan de wind of aan René's afstelling lag (hij was nog niet warm en ik had er al een wedstrijdje opzitten)? Ik moest laten lopen en hij maakte een paar stuurboordhalen zodat we onze race konden vervolgen. Na iets meer dan 4 minuten bereikten we de finish. Dat viel nog enigszins mee, al waren we allesbehalve kapot door onze zigzagkoers. We stonden te balen in de kleedkamer omdat we het gevoel en de kracht hadden om te kunnen winnen. Gekscherend besloten we onze race op zondagochtend over te doen. Om 8.00 uur stonden we op het vlot, roeiden op en daarna de 1km sprint. De wind was gaan liggen en zonder problemen bereikten we de finish. Niemand had ons gadegeslagen, maar wij hadden ons met een voldaan gevoel gerevancheerd op de deceptie van zaterdag.

Sindsdien zijn we goede roeimaatjes gebleven, niet zozeer samen in de boot, maar wel op dezelfde trainingstijden: dinsdag- en donderdagochtend van het vroege voorjaar tot het late najaar. Gecoacht in skiffjes door Eduard Dormans toen corona het roeien in andere boten belette. René in de Uiver of de Dodaars; ik in de Duiker. Onuitgesproken hielpen we elkaar, zeker als we 's ochtends als eersten arriveerden, onze skiffs in het water te leggen en bij terugkomst weer in de stelling.

In de zomer van 2020 had MWC de nieuwe skiff aangeschaft, de Waterspreeuw. Een ranke, stijve WinTech tot 75 kg, uiterst stabiel op het water én snel. Het werd René's en mijn lievelingsboot. Beurtelings, wie hem het eerste had gereserveerd (ik iets vaker dan hij), roeiden we in de Waterspreeuw. Typisch voor René was, dat wanneer ik eens vergeten was een boot te reserveren, hij zonder omhaal de Waterspreeuw 'afstond' met de bijna niet tegen te spreken mededeling "Ga jij maar in de Waterspreeuw, ik ga wel in de Uiver".

Zo ook op 17 juli dit jaar, bij een roeiclinic van Lars Hoeksel op Saurus. We waren wegens het hoogwater op een kolkende Maas, uitgeweken naar de Zuid-Willemsvaart, die een zonovergoten oase van rust bleek. René had geleerd en genoten, zo bedankte hij voor de gedeelde filmpjes van Lars.

René kleedde zich altijd warm aan in de boot en onmiskenbaar ging na een kilometer inroeien zijn oranje trainingsjasje uit: "Goh, het is toch warmer dan ik dacht", zo zei hij dan halverwege in Eijsden voordat we stroomafwaarts terug roeiden. Met zijn ervaring als surfer, waaide het hem het niet snel te hard. Toen ik deze nazomer eens liever op de ergometer stapte, moest en zou hij toch het water op. Vanaf de ergometerruimte boven, zag ik hem maar niet terugkeren. Ik maakte mij al zorgen, maar hij bleek alweer in de haven. "Het was goed te doen." Laatst op een zondagochtend werd hij toch verrast door hoge golven van een hard voorbijvarend binnenvaartschip ter hoogte van de Kennedybrug, zo vertelde hij bij enigszins opgewonden bij terugkomst.

Toen ons marathonteam ter voorbereiding op de Waterwolf in Groningen samen in de C4x+ wilde trainen, zei René direct 'Ja' toen ik hem vroeg als stuur voor de volgende donderdag. Nauwgezet gaf

hij de tempo-instructies van Eduard door zodat we onze zwaarste training voor de wedstrijd afwerkten (die we overigens wisten te winnen). Toen iemand vlak voor het vertrek naar die wedstrijd, per abuis mijn trainingsjasje met autosleutel had meegenomen in een andere boot, stuurde René zonder aarzeling met zijn instructieploegje erheen om mee te zoeken.

Voordeel van onze trainingen in de 4 was, dat hij zowat patent op de Waterspreeuw had. Zo ook op 6 november. Toen De Limburger berichtte dat iemand onwel was geworden op een boot en moest worden gereanimeerd, zag ik dat René om 10.45 de Waterspreeuw had gereserveerd. 'Het zal René toch niet zijn, die is zo sterk' zo zei ik nog. Wel dus. René is ons letterlijk ontvallen. In zijn geliefde boot, op zijn geliefde Maas, voor zijn geliefde club. Maar René roeit door. In 'zijn' Waterspreeuw. Voor altijd. Vaar wel, René.

Joost van den Akker,

Eijsden, 11 november 2021

De Maas ter hoogte van het meetschip in Eijsden, pauzepunt bij elke training voordat we stroomafwaarts terug roeiden naar Maastricht